

КРАЛСКА НОЩ

Превод от немски език
Мая Мавродиева

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *KronenNacht*

Copyright © Royal Horses (3). 2021 by Arena Verlag GmbH, Würzburg, Germany

www.arena-verlag.de through Anthea Agency

All rights reserved.

Превод Мая Маврогьева

© Егмонт България, 2022

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Таня Симеонова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритьоф Хансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Мултипринт“ ООД, Костинброд, 2022

Тираж: 1000 бр.

ISBN 978-954-27-2887-0

*На Танита и Нора.
Благодаря, че сте моите клакьорки!*

ПРОЛОГ

Вратите на асансьора се затвориха. Цялата треперех, облегнах гръб на стената и притиснах и двете ръце в слепочията си. Асансьорът се задвижи. Гласовете ставаха по-тихи. После всичко утихна. Само че видяното от последните минути нямаше как да бъде забравено толкова лесно. Непрекъснато виждах картината – примигващите светлини, навалищата от хора и Едуард...

Изведнъж ми се зави свят и се вкопчих в единия от златните пилони. Просто не можех да повярвам, че всичко това действително се беше случило. Чаках момента, в който щях да се събудя, обяна в пот, и да установя, че всичко това не е нищо повече от някакъв номер на подсъзнанието. Само че такъв момент не настъпи. Вместо това асансьорът спря и аз тръгнах да изляза навън от подземния гараж. Веднага ме блъсна вълна от леден въздух. Накъде трябваше да тръгна? По дяволите, къде беше изходът? Отзад! Затичах се. Покрай охранителя, който ме гледеше въпросително, и право към улицата.

Той я целуна, помислих си пак. Устните им се бяха докоснали, точно пред очите ми. Едуард не каза нищо, не я отхвърли. Просто я целуна.

В далечината прозвучаха гласове и ставаха все по-силни. Без да се обърна, излязох на пътя и закрачих забързано. Някак-

Во такси иззвири. Шофьорът свали прозореца и изруга, но аз дори не го погледнах. Важното беше да се махна оттук! Исках да съм сама, да си поема въздух и да подредя мислите си. После... после исках да забравя Едуард и всичко, което някога се беше случило между нас двамата.

Прекалено късно чух стъпките. Някой се изправи зад гърба ми и се наведе напред, докато не усетих гръха му върху ухото си.

– Hvor er bryllupskagen?*

– Какво?

Обърнах се изненадано и погледнах право в брадясалото лице на Сикстън. По устните му заманцува детинска усмивка.

– Гледай напред, изправи раменете, стой изправена – смърри ме той и усмивката му стана по-широка. – Една гама никога не казва *какво?*, а най-много *моля?* или *извинете*. Само едно а звучи по-зле от *какво*.

Убедих се, че никоой не гледа към нас, извъртях очи и смущах Сикстън в корема.

– Ей, ей, ей – засмя се той, но без да отстъпи назад. – Ти май не си внимавала в часовете на Никълъс? Воюва се само с поглед.

Той ме хвана за раменете и ме завъртя, така че отново гледах към огромната зала. Помещението беше голямо поне колкото цяло футболно игрище, с обграждаща го галерия и десетметров висок таван. И макар че бяхме тук от няколко часа и вече ми беше трудно да стоя на високите токчета, ми се струваше, че все още не съм видяла всички детайли. От глед-

* Къде е сватбената торта? (датски) – Бел. прев.

ката направо ми спря гърът. По политеите висяха кръгли образувания от пръчици, всяка от които завършваше с някаква светлинка на другия край. Тъй като висяха на различна височина, изглеждаха като шишарки. Покрай стените бяха разположени маси и прозрачни столове, които сякаш бяха извадени от двореца на Снежната кралица. И да не забравя трите огромни ледени скулптури около танцовата площадка. Три ревящи лъва – гербът на датското кралско семейство.

Между танцуващите двойки мярнах Джеймс и Лиана, които тъкмо минаха покрай широко отворените ледени усти и се въртяха толкова елегантно, сякаш не им струваше никакво усилие. Нищо чудно. Лиана беше научена да танцува още от дете; същото важеше и за Джеймс, който в качеството си на най-добър приятел на Едуард непрекъснато беше сред благородници. Той се беше върнал от Калифорния в началото на месеца и ми беше направило впечатление, че се държеше доста по-сдържано отпреди и се стараше да не привлича вниманието. След отрицателните коментари в пресата, които се бяха посипали като дъжд върху главата му, понеже се беше представял за Едуард, не можех да му се сърдя. Фактът, че придружаваше Лиана на кралски събития, доказваше, че кралското семейство продължава да разчита на него. Поне що се отнася до танците, той явно обичаше да показва какво може.

За разлика от Едуард, който танцуваше само когато вече нямаше как да го избегне. Както в този момент. Потърсих го с поглед и го открих под ръка с графинята, която толкова време му беше говорила, че той не може да измисли никакъв учтив претекст и ѝ правеше компания на дансинга. Тази жена беше ниска и едва стигаше до гърдите му, но знаеше как да компенсира липсващите сантиметри със заповеднически тон и цяла планина от вдигнати къдрици. Роклята ѝ с цвят

на съомга беше толкова тясна, а и беше стегната толкова здраво, че жената едва се движеше.

– Танцуващият със скариси – изкоментира Сикстън, а по устните ми се плъзна толкова очевидна усмивка, че се наложи бързо да я прикрия с ръка.

Едуард явно я забеляза въпреки това, понеже погледна към нас и се усмихна. Когато музиката спря, леко се поклони, придружи жената до края на дансинга и се запъти към нас.

– Стига толкова танци от уважение – изстена той и ме презърна. – През останалата част от вечерта съм изцяло твой.

Придърна ме към себе си и устните му се плъзнаха нежно по бузата ми. Топлината веднага се разля по лицето ми и беше трудно да се каже дали беше резултат от докосването му, или от това, че се намирахме наред сватба с почти 400 гости. Не беше точно перфектното място за един личен момент. И Сикстън мислеше същото.

– С вас двамата тук ми е прекалено романтично – изръмжа той и взе да тупа Едуард по рамото, докато не го погледна.

– Hvor er bryllupskagen?

– А? – попита Едуард, а аз не успях да сподобя усмивката си.

Сикстън заучено поклати глава с укор.

– Поканени сте на сватбата на датска принцеса, а не сте научили най-важните реплики. Hvor er bryllupskagen? Къде е сватбената торта?

Едуард повдигна вежди.

– Ти говориш датски?

– Само няколко изречения за сватка. – Сикстън оправи панийонката си и изпъна рамене. – Най-важното. Винаги мога да попитам къде има нещо за ядене, преди да се кача в самолета, понеже... – Той спря по средата на изречението и хвърли по-

глед нагоре към галерията. Усмивката му изчезна. Само че веднага след това се появи отново и Сикстън заговори така, сякаш нищо не се е случило. – Както и да е. Забавлявайте се, влюбени мишлета. Само че не прекалявайте! Отивайте да танцувате, а *ти* – той потупа Едуард по рамото – се престори за разнообразие, че се забавляваш.

Едуард понечи да каже нещо, но Сикстън едва видимо поклати глава.

– Ще гледам да не бия на очи и да се слея с поредната стена. Да не забравите за тортата? Искам голямо парче.

После той се обърна и отиде към края на залата.

Внимателно погледнах и аз покрай Едуард и разбрах какво бе видял Сикстън. Нямаше нужда да търся дълго. Принц Лушъс, дядото на Едуард, стоеше горе в галерията до съпругата си, кралицата на Англия. Беше с червената си военна униформа, чиято позлатена яка го караше да изглежда още по-намръщен. И ни наблюдаваше.

Бързо се обърнах към Едуард и го хванах за ръката.

– Сикстън е прав, ела да танцуваме.

Едуард сбърчи чело.

– Това ли искаш? Или мислиш, че го очакват от нас?

Въздъгнах. То беше ясно, че веднага щеше да прозре мислите ми. Добре знаеше, че изобщо не примирах да се въртя по паркета пред очите на всички, също като него. Да не говорим, че сред всички елегантни танцьори наоколо аз се чувствах като пеликан между лебеди. Може би така щяхме да се погрижим Лушъс да не ни гледа непрекъснато. Това беше всичко, което исках: да преживея тази нощ без излагации, да не будя интерес и да не настройвам още повече стареца против себе си.

– Аз... бих искала да потанцувам.

Едуард ме погледна. Дълго и изпитателно. После кимна, но

очите му издаваха, че не мога да го заблудя.

– Съгласен съм. Щом така искаш, тогава ще танцуваме.

Той ме повведе по дансинга, а аз установих с облекчение колко много двойки се въртяха в ритъма на бавния валс, така че изобщо не се набивахме на очи. Поне се надявах да е така. Едуард хвана ръката ми, обгърна я с пръстите си и я повдигна. Другата му ръка беше на гърба ми. После започна да се върти с мен, а аз се хванах за него и се концентрирах върху стъпките си. *Едно, две, три... едно, две, три...*

Едуард се засмя.

– Недей да броиш, *почувствай го!*

– Не броя – отвърнах аз, убедена, че не съм броила на глас.

– Значи просто така си движеше устните?

Той се усмихна и ни повведе изкусно към средата на дансинга, където нямаше толкова място и не биехме на очи. Поех си дълбоко въздух и след още две нескъпопосани завъртания от моя страна успях да се отпусна. Да танцувам с Едуард беше... различно, отколкото с Джеймс и Никълъс. Познато, но вълнуващо. Близостта му, всяко докосване, всеки поглед... Досега бяхме танцували само по време на уроците ми по танци и тайничко се бях надявала първият ни истински танц да не е пред толкова голяма публика, а примерно в Кавърли Грийн сред приятелите ни или пък насаме. Само той и аз. Може би щях да се наслажда на момента. До принцеса Бирга и нейния съпруг и милионер Йеспер Свендсон, до краля и кралицата на Испания и многобройните гости, които със сигурност до един бяха доста важни личности, аз се чувствах така, сякаш бях с два леви крака. Особено след като усетих за пореден път върховете на обувките на Едуард под пръстите си.

– Всичко наред ли е? – Той наруши танцовата ни стойка и ме изгледа изпитателно.

– Горe-долу – отвърнах честно. – Всичко това е... много впечатляващо и не искам да допусна грешка.

– Знам. – Едуард се усмихна пресилено и потърси правилните думи. – Повярвай ми, справяш се чудесно, но аз няма да танцувам или да правя каквото и да било, ако ти не искаш. – Той стисна ръката ми. – Трябва да издържим още известно време. Това обаче не значи, че трябва да се преструваме. Ще го направим по нашия начин.

По нашия начин. Това звучеше добре. Подарих на Едуард едната усмивка и той сякаш усети колко много искам да съм близо до него въпреки сватбата и етикета, защото ме прегърна и ме придърпа още по-близо до себе си. Колебливо опрях глава в рамото му, а Едуард целуна косата ми.

– Сега вече на Никълъс няма да му достигне въздухът – отвърнах аз с половин уста и затворих очи. Пред погледа ми изплува моят *треньор на принцеси*, както го наричах тайничко, в безупречния си костюм и с обичайната си строга физиономия. – Никакви прояви на нежност сред обществеността – изумитирах гласа му, а гърдите на Едуард се разтърсиха от смях.

– Само към коне и кучета – допълни той, но устните му отново погалиха челото ми. – Знаеш ли какво? Не ме интересува какво казват Никълъс, дядо ми или някой от тези хора тук. Те са ми почти безразлични, но ти не си.

И ме погали нежно по косата, а думите му разтопиха и последните останки от съмнението ми. Обгърнах с ръце шията му и се опрях в него. За момент останахме само ние двамата. Никаква сватба, никакви кралски особи и преди всичко никакъв Лушъс. Така продължихме да танцуваме на място, плътно прегърнати, дори и когато музиката се смени и бавните ни движения вече изобщо не пасваха на такта. Почувствах се ле-

ка и освободена както никога до този момент.

След няколко минути Едуард плъзна ръка нагоре по гърба ми, после по шията и брадичката ми. Стисна ме здраво за талията, а очите му ми казаха, че иска да ме целуне. Точно когато се наведе, добих неприятното усещане, че пак ни гледат. Потърсих Лушъс в галерията, но нито един от двамата – нито той, нито кралицата – не стоеше до златните перила. Може би се бях заблудила. Не, ето го, на стълбите с Бенедикт, братовчед на Едуард, престолонаследника. Начинът, по който ни гледаше с присвити очи, накара кожата по гърба ми да настръхне. Бързо се завъртях и устните на Едуард само докоснаха бузата ми.

Той спря изненадан и ме изгледа:

– Какво ти е?

Хвърли поглед през рамото ми, а по лицето му проблесна прозрението. Първо си помислих, че иска да се обърне и да изчезне с мен сред тълпата. После обаче той се обърна, прегърна ме и ме целуна толкова страстно, както ме целуваше, когато бяхме насаме. За момент не реагирах, понеже наистина се изненадах.

– Мислиш ли, че е добра идея да провокираш дя...

Не успях да изрека последните си думи. Устните на Едуард отново се допряха до моите. Сърцето ми заби ускорено и изведнъж ме заля усещане за топлина. Не можех да кажа колко често го бях целувала, откакто се бях нанесла преди няколко седмици в двореца. Сигурно стотици хиляди пъти. И макар че вече ми беше толкова близък, коленете ми още се подкосяваха, а нещо в корема ми започваше да трепти. Дори и сега, когато бяхме заобиколени от толкова много хора и усещах върху себе си погледа на Лушъс.

Едуард нежно се отдръпна, повдигна глава и кимна на дядо

си. Физиономията на Лушъс се помрачи още повече и той ни изгледа така, сякаш искаше с погледа си да накара ледените львовве до нас на дансинга да се пръснат на хиляди парчета.

Лъвовете. Или мен. Момичето, което му беше трън в очите и което той искаше да отдалечи на всяка цена от внука си.

Погледнахме се за няколко секунди, които ми се сториха цяла вечност. После Лушъс отново се обърна към Бенедикт, а Едуард хвана ръката ми. Той ме гърпаше нежно зад себе си, докато разноцветното море от танцуващи и празнуващи гости не ни погълна.

Прочети още от
Яна Хох

Кралско сърце

Кралска мечта

Кралска нощ